

Mai tan amunt, de Maria Amat Ventanyol

Dia 21 de novembre del 2015

Ja no puc dormir d'aquests nervis tan forts que tinc a la panxa, nervis que em fan anar a dormir tard i que de ben segur em provocaran despertar-me d'hora.

Dia 22 de novembre del 2015

Sona l'alarma del despertador en el dia que "tocarem el cel". Em desperto molt d'hora, només pensant que és el dia de superar el que la gent deia que era impossible. Baixo a esmorzar, em preparo el meu got de llet amb cereals, no me'l puc acabar a causa de la tensió. Pujo a l'habitació pensant que ara em posaré un escut al cor que està a punt de fer història. Em poso la camisa malva, els pantalons blancs i agafo la motxilla amb el casc i la faixa. Dic adéu als meus pares, em fan uns petons que em donen adrenalina per seguir endavant. Surto de casa i pujo el carrer de Sant Pere de Terrassa. Em trobo amb tots els meus amics dels Minyons, des del més gran fins al més petit, i em diuen que tots tenen el mateix "mal de panxa".

Baixem el carrer amb les gralles que sonen, tot cantant cançons per escalfar l'ambient. La gent ens mira amb ganes de veure què farem. Ja hem arribat a la plaça. Hi ha un munt de gent, més les altres colles castelleres que també volen "tocar el cel".

Comencen les rondes. Sortim de tres de deu, castell de gran dificultat, però l'aconsegurem. Ja estic nerviosa, tot i que a darrere en ve un altre que trencarà el cel. El "cap de canalla" ens avisa perquè ens enfaixem i ens fa fer una visualització del castell que ens ajuda a treure els nervis del cervell. Ja es tanca la pinya, anem tots cap allà, esperem que pugin el folre i les manilles i a començar! El castell va pujant. Ara és el meu moment. El cap de colla em crida i m'enfilo cap a dalt. Un cop col·locada, l'enxaneta em passa per sobre. Tota la plaça crida i ja em toca baixar. El castell baixa sense parar i un cop tots de peus a terra toca cantar el nostre himne sense parar. Tothom em felicita, és un dels meus somni fet realitat.

Ja s'acaba la primera ronda, i ara arriba el moment que canviarà la història del món casteller: anem a fer un quatre de deu! Tinc el cor accelerat, no puc ni parlar, tothom em dóna ànims, però no els puc escoltar. Només penso en la sort que tinc perquè la meva colla m'ha escollit, ara no els puc fallar. Tots els que pugem aquest castell tornem a fer la visualització, ningú no sap com fer-la perquè aquest monstre mai no s'ha fet i ara nosaltres serem els primes en pujar-lo. Miro un moment la plaça i encara està més plena. Ha vingut gent de tots els llocs de Catalunya per veure aquest castell.

Ja es tanca la pinya, estem tots preparats, tothom crida i em mira, però igualment joestic en un altre món. Un cop he arribat al mig de la plaça m'estic esperant una bona estona. Sento uns crits, miro a dalt d'un balcó i veig la meva mare, els meus avis i els meus germans. Tots donant-me ànims. Això m'ajuda a viure el moment com mai. Ja es tornen a enfilars folres i manilles, pujo a la pinya i veig oncles, cosins i amics. El castell comença a pujar. Estic en plena adrenalina i em diuen: Amunt! Pujo sense creure'm el que estic fent, perquè l'últim cop que vam provar aquest castell em vaig emportar un bon cop, tots van caure sobre meu.

Jo segueixo pujant. M'he col·locat! Ningú no havia arribat fins aquí. La gent crida eufòrica. Passa l'enxaneta i només sento una explosió a les meves orelles que em causen un somriure. Després arriba el que no s'havia vist mai, el castell es descarrega! Estic baixant i em cauen les llàgrimes. Un cop a la pinya ploro, crido, ric. Penso en totes aquelles persones que han cregut en mi des del principi.

La gent em comença a fer fotos, em feliciten, com si em coneguessin de tota la vida. Em reuneixo amb tota la canalla, n'hi ha que ploren, que riuen. És un moment de sensacions que no les oblidaré mai. Hem "tocat el cel".